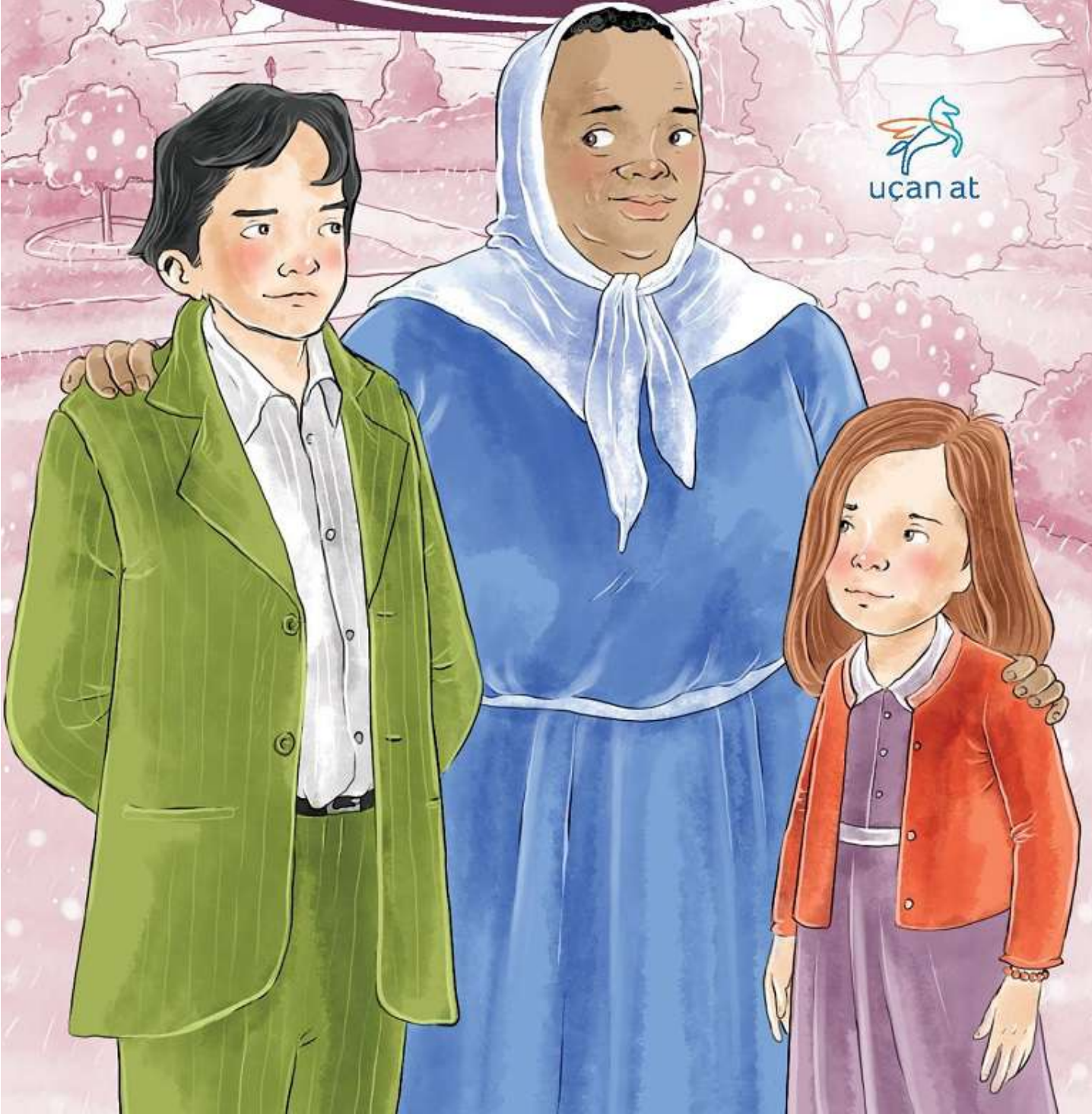

KEMALETTİN TUĞCU

İncili Terlik

uçan at
yayınları

İNCİLİ TERLİK

Yayın No: 96

Yadigâr Öyküler Dizisi: 22

Editör: **Gökçen Yüksel Karaca**

Kapak ve İç Tasarım: **Yasemin Kula**

Tasarım Uygulama: **Nurel Naycı**

Baskı ve Cilt: **Çevik Matbaacılık**

Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 501 30 19

Kapak Baskı: **Saner Matbaacılık**

© Kemalettin Tuğcu - Uçan At Yayınları, 2020

Sertifika No: 16228

ISBN: 978-605-9501-96-5

1. Basım: Eylül 2020

Uçan At Yayınları

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 1 Kat: 1

34110 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx)

Belgegeçer: (0212) 511 47 74

www.ucanat.com.tr

bilgi@ucanat.com.tr

Tüm yayım hakları saklıdır. Tanıtım için alınacak kısa alıntılar dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Çocuk ve ilk gençlik edebiyatı yayıncılığı amacıyla 2017 yılında kurulmuş olan Uçan At Yayınları, Bilge Kültür Sanat Yayınları'nın tescilli markasıdır.

KEMALETTİN TUĞCU
İNCİLİ TERLİK

Resimleyen:
Uğur Köse

Kemalettin Tuğcu

1902'de İstanbul'da dünyaya gözlerini açtı. Ayakları içeri dönük olarak doğduğu için, dışarıda akıp giden hayata uyum sağlayamadı. Okula gidemedi, rahatça arkadaşlarıyla dışarıda oynayamadı. Tüm bu olanlar onu içine kapanık birine dönüştürdü. Fakat bu özrü onu yıldırmadı. Bir şiirinde "Ne okul yüzü gördüm, ne yol gösteren kişi / Çaresizlik içinde yazıya döktüm işi." diyen Tuğcu, kendi gayretleriyle okuma yazmayı öğrendi ve tercüme yapacak derecede Fransızcasını geliştirdi. Yazarak avundu ve güçlendi. On üç yaşında başladığı yazı hayatında *Kuklacı, Üvey Baba, Garip, Sadet Borcu, Eskici Baba, Yer Altında Bir Şehir* başta olmak üzere üç yüzden fazla romanın yanında Fransız yazarlardan tercümeler de yaptı. *Kadın Dünyası, Çocuk Haftası, Ev-İş ve Hayat Mecmuası* gibi dergilerde görevler aldı ve yazıları yayınlandı. Şiirleri ise Gelişigüzel ismiyle bir kitapta toplandı. Eserlerinden bazıları sinema filmlerine ve televizyon dizilerine ilham kaynağı olmuştur. 1995 yılında 'Tüyap Kitap Fuarı Çocuk Edebiyatı' ödülüne layık görülen usta yazar, 1996'da vefat etti.

İNCİLİ TERLİK

ERENKÖY'DEKİ KÖŞKÜMÜZ

Birbirine yakın köşkleri geçtikten sonra, yüksek duvarlar ardında, eşine her yerde rastlanmayacak güzellikte, kocaman bir köşk vardı.

Beş **dönümlük** arazide, en güzel ağaçlarla bezenmiş bir bahçenin içindeki köşk, üç katlıydı. Demir parmaklıklı kapıdan girip geniş araba yolundan ilerleyince mermer kenarlı çok geniş bir havuz göze çarpar ve onun ötesinde etrafını ağaçların donattığı Bekir Efendi köşkünün büyük giriş kapısı görünürdü.

Bu kapının önündeki bembeyaz, geniş merdiven basamaklar insanı yine mermer kaplı, epeyce geniş bir sahanlığa çıkarır, oradan da rengârenk camlarla süslenmiş bir kapıdan köşke girilirdi. Bazen güneş, çam dallarının arasından süzülüp kapının renkli camlarına vurunca iç taraftaki geniş holün duvarlarında renkli ışıklar dolaşır, içeriğini pırıltılarla dolduran büyük avizenin salkımlarını renklendirirdi.

Kapıdan girer girmez insan, kendisini ummadığı bir genişlik içinde ve mermer kaplı bir alanda bulurdu. İhtişamlı avize, yüksek ve süslü tavan-
dan bu alana sallanır, sağda, solda yine süslü oda kapıları bulunurdu.

Bu kapılardan birisi salondtu. Öteki, yemek odasına da içeriden kapısı olan küçük bir odanıdı. Annem son zamanlarını bu odada geçirmiş, bu odada yatmış ve yine bu odada ölmüştü.

Büyük kapının karşısında, üst kata çıkılan süslü tırabzanlı bir merdiven vardı. Bu merdivenin sağında ve solunda evin mutfak kısmına geçilen birer kapı vardı.

8

İkinci katta, dedemiz Bekir Efendi'nin dağ tarafına bakan bir odası vardı. Onun ölümünden sonra bu oda pek değiştirilmemiş, yalnızca dedemizin yatağının yerine bir sedir konmuş; yazı masası, duvarları dolduran kitap rafları ve boş yerlerdeki aile büyüklerine ait olan resimler öylece bırakılmıştı.

Biz, bu kattaki küçük bir odada, kardeşim Gülçin'le beraber yataydık. Annemle babam, bizim küçük odamıza bitişik, bahçe üstündeki geniş odada yatarlardı. Köşkte bu odanın adı "gelin odası"ydı. Annem bu odada dünyaya gelmiş, biz de annemin kaldığı bu odada doğmuştuk.

Yirmiden fazla odası bulunan bu köşk, her zaman için yeni yapılmış kadar bakımlı olurdu. Panjurları, çerçeveleri, sıvaları hep yeniydi. En küçük bir örselenme olsa hemen ustalar gelir; mimarisine, boyasına uygun düzeltmeler yaparlardı.

Nizam içindeki köşkün bir de bodrum katı vardı. Orada odunluklar, büyük hamamı ısıtan **külhan** ve kullanılmayan eşyaların konduğu odalarla, aşçı ve hizmetçilere ayrılan yatak odaları bulunurdu. Köşkün birinci katı, yerden epeyce yüksek olduğu için bu bodrum kat yine de ışık alır, ayrı bir kapıdan da bahçeye çıkılırdı.

Köşkün ön bahçesinde içinde kırmızı balıkların olduğu büyük bir süs havuzu vardı. Havuz yılda dört kez temizlenirdi. Bahçıvan, havuza su veren musluğu kapadıktan sonra havuzun içindeki gideri açar ve bir salon kadar geniş olan havuzun suyu yavaş yavaş azalırdı. Su dize kadar indiği zaman, bahçıvan, eline bir file alarak kırmızı balıkları bir bir yakalayıp büyük ve içi temiz su dolu kaplara koyardı.

Balıkların tutulması herkesi eğlendirirdi. Onları incitmeden yakalamak, hemen su dolu kaba koymak gerekiyordu. Bu iş, bahçıvanı çok uğraştırırdı. Nihayet son balığı da yakalayınca havuzun bütün suyunun akıp gitmesini bekler, içerisindeki

yosunları, yaprak kırıntılarını temizler, güzelce süpürür ve sonrasında da hizmetçiler boş havuza girerek her tarafı kaplayan mermer taşları bol sularla yıkar, bezlerle kurulayıp tertemiz ederlerdi.

Gülmisal Kalfa havuzun kenarına gelip temizliği beğenirse başıyla onaylar, bahçıvan da musluğu açmadan önce havuzun dibindeki gideri dikkatle kapatırdı.

Suyun dolmasını seyretmek de bizim için, hatta köşkteki herkes için çok keyifliydi. Su biraz dolunca dar kapların içindeki kırmızı balıklar, dikkatle ve yavaşça büyük havuza bırakılırdı.

Bu temizlik haricinde bahçıvan, hemen her gün, suyun üstüne dökülen çam iğnelerini ve başka ağaçlardan uçan yaprakları bir süzgeç ile toplardı.

Havuzun tam ortasında, sudan epeyce yukarıya kadar yükselen, kenarları oymalı mermer bir **göbek** vardı. Onun tam ortasındaki **lüleden** su fişkırır ve ince bir yağmur hâlinde havuza dökülür, ayrıca lülenin altındaki geniş mermerden sular akardı. Bu fiskiye, tersine çevrilmiş güzel bir avizeye benzerdi.

Çamların ötesinde, meyve ağaçları başlardı. İki tarafı en güzel üzüm veren asmalarla kaplı bir çardaktan epeyce ilerledikten sonra, demirden yapılmış ve menekşelerle süslenmiş bir **kameriyeye**

gelinirdi. Bunun yanında, yine bir çeşme bulunurdu ki önündeki mermer tekneden hiç su eksilmez ve günün her saatinde renkli kuşlar topluca gelip oradan su içer, bazen kanat çırparak yıkanırlandı.

Daha güneş doğmadan, sabahın en erken saatlerinde başlayan kuş cıvıltıları, güneş ortalığı ısıtıncaya kadar sürüp giderdi.

Dedemin son zamanlarına ben yetişmişim. Onu **ekseriya** bahçede, havuzun yakınında bir koltukta otururken görürdüm. Kımıldamadan saatlerce dururdu.

Köşkün geniş bahçesinde bakımlı olmayan bir yer yoktu. Bütün meyve ağaçları vaktinde budanırlar, dipleri eşilip gübrelenir; iç bahçenin çiçekleri ve gülleri kadar bu ağaçlara da emek verilirdi. İşte bu bakım sayesinde Bekir Efendi'nin bahçesinde bulunan meyvelere her yerde rastlanmazdı. Çeşitli dutlar, renk renk erikler, tatlı mı tatlı incirler vardı. Bu meyveler yakınlardaki komşulara yettiği kadar kuşları da doyururdu.

Köşkün arkasına bakan pencerelerden bahçivanın yetiştirdiği sebzeler görülürdü. Her mevsimin sebzesi, köşke yeter de artardı bile.

İç bahçede en seçkin çiçeklerden ve güllerden başka, insanlara şifa veren bazı bitkiler bulunurdu. Bazı komşular gelip Gülmisal Kalfa'ya rica

